

Arrest

nr. 230 843 van 6 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
B – 1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 december 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2020 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 augustus 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 19 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) richtte op 18 september 2019 een terugnameverzoek aan de Oostenrijkse autoriteiten.

1.3. Na een eerdere weigering van het terugnameverzoek door de Oostenrijkse asielinstanties van 18 september 2019 verzocht de gemachtigde van de minister de Oostenrijkse asielinstanties om te heronderzoeken of zij verzoeker niet konden terugnemen.

1.4. Op 17 oktober 2019 stemden de Oostenrijkse autoriteiten in met de overdracht van verzoeker op grond van artikel 20.5 van de Verordening 604/2013/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. De gemachtigde van de minister trof op 23 december 2019 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 24 december 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart

te heten(1):

naam : A.(...)

voornaam : M.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.5 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer A.(...), M.(...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, bood zich op 19/08/2019 bij onze diensten aan. Daarbij drukte hij de wens uit een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op diezelfde dag diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. De betrokkene kon geen identiteitsdocumenten voorleggen. De betrokkene verklaarde dat de Bulgaarse politie zijn Afghaans paspoort heeft vernield.

Bij zijn aanmelding in het aanmeldcentrum dd. 19.08.2019 verklaarde de betrokkene minderjarig te zijn met geboortedatum 31/05/2002. Onze autoriteiten uitten twijfel omtrent de leeftijd van de betrokkene, waardoor op 11/09/2019 door het UZ te Antwerpen een leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd. Het resultaat van dit onderzoek was dat de ‘analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat A.(...) M.(...), op datum 11/09/2019 een leeftijd heeft van 22.5 jaar met standaarddeviatie van 1.7 jaar. Bijgevolg wordt de betrokkene als meerderjarig beschouwd en is zijn geboortedatum bijgesteld naar 01/01/1997. De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 03.12.2019, na confrontatie met de resultaten van het leeftijdsonderzoek verklaarde dat betrokkene dat hij niet wist hoe oud hij was en dat hij zomaar een leeftijd heeft meegedeeld. In Afghanistan tellen ze de jaren niet.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 07/08/2019 een verzoek om internationale bescherming deed in Oostenrijk.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 03/12/2019. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Daarnaast verklaarde hij geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben, behalve één broer (A.(...), A.(...) – M – (...) – (...) (...))

die in België subsidiaire bescherming heeft gekregen op 08/10/2012 (OV:).

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan 6 à 7 maanden geleden verliet. Via Iran en Turkije reisde de betrokkene naar Griekenland. Daarna trok hij door Bulgarije naar Servië aar hij 2 maanden verbleef in een opvangcentrum. Hierna reisde hij via Hongarije naar Oostenrijk en de betrokkene verklaart er 1 nacht

te hebben verbleven in een opvangcentrum. Na Oostenrijk reisde hij via Duitsland en Frankrijk naar België en verklaart hier op 19/08/2019 te zijn aangekomen.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat zijn broer in België woont (DVZ, vraag 31). De betrokkene heeft bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk want in Oostenrijk worden mensen niet erkend, maar hier wel (DVZ, vraag 33).

Op 18.09.2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties. Op 19/09/2019 weigerden de Oostenrijkse instanties ons verzoek. Zij informeerden ons dat de betrokkene zich in Oostenrijk had aangemeld als een minderjarige, maar dat er geen leeftijdsonderzoek kon plaatsvinden. Oostenrijk wou informatie over de methode van ons leeftijdsonderzoek en over de beroepsmogelijkheden tegen dit resultaat. Op 03.10.2019 werd een verzoek tot herziening gericht aan de Oostenrijkse instanties waarin de gevraagde informatie werd gegeven.

Op 17.10.2019 stemden de Oostenrijkse instanties in met ons verzoek conform artikel 20.5 van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde in zijn verhoor dat nooit eerder een verzoek deed in een ander land (DVZ, vraag 22). In datzelfde verhoor werd de betrokkene geconfronteerd met de Eurodac-resultaten typen "1". De betrokkene blijft ontkennen dat hij een verzoek deed in Oostenrijk.; Hij verklaart enkele vingerafdrukken te hebben genomen, om te zien of hij criminele feiten had gepleegd (DVZ, vraag 24).

Hieromtrent willen we nog opmerken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde.

Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit volgt dat het Eurodac resultaat, voortkomend uit de registratie conform artikel 9 van Verordening 603/2013, aantoont dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

De Oostenrijkse instanties stemden in met het terugnameverzoek op basis van artikel 20.5 van de Verordening 604/2013. Dit artikel gaat als volgt: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, ..., over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Dit betekent dat het door de betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing en de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broer reeds in België woonachtig is en subsidiaire bescherming kreeg. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Hierbij willen we nogmaals vermelden dat de betrokkene door een leeftijdsonderzoek minderjarig werd bevonden en dat de broer ook reeds meerderjarig is.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor d.d. 03/12/2019 geen gewag maakte van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn in België verblijvende broer gebaseerd op werkgelegenheid, administratieve bijstand, financiële en sociale steun en integratie. Verder stelde betrokkene ook reeds contact te hebben gehad met zijn in België verblijvende broer. We benadrukken desbetreffend dat artikel 16(1) van Verordening 604/2013 duidelijk spreekt over een mogelijke

afhankelijkheidsrelatie op basis van “een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”. De door betrokkene aangehaalde redenen van afhankelijkheid vallen dan ook niet onder de toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Daarnaast merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van zijn broer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

Betreffende de verklaring dat de betrokkene geen verzoek deed in Oostenrijk en dat Oostenrijk niemand de erkenning krijgt in Oostenrijk, willen we opmerken dat de betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Oostenrijk en dat, indien hij geen verzoek in Oostenrijk wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Oostenrijk weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Verder maakte de betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag van concrete ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Oostenrijk, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie is uiteraard onaanvaardbaar, maar leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project “Asylum Information Database “ (Anny Knapp, “Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2018 update”, laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft wordt in het AIDArapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien hun overdracht plaats vindt binnen twee jaar na het verlaten van Oostenrijk (pagina 45, “Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria”). In het geval dat een verzoeker, zoals de betrokkene, aan Oostenrijk wordt overgedragen twee jaar na het verlaten van Oostenrijk zal zijn tweede verzoek als een navolgend verzoek beschouwd worden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Oostenrijk niet verlieten. Indieners van een navolgend verzoek hebben volgens het AIDA-rapport recht op opvang (pagina 69).

Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (“Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, though they have constantly improved with the reduction of persons staying in the centres”, pagina 79).

Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft wordt in het AIDArapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk reeds het voorwerp

was van afwijzing een nieuw verzoek kunnen indienen. Dit verzoek zal worden beschouwd als een navolgend verzoek ("If a final decision has already been taken on the asylum application upon return to Austria, the new asylum application will be processed as a subsequent asylum application", pagina 45). Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 84). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We beamen op dat het bovenvermelde rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, maar niet leidt tot het besluit dat in Oostenrijk sprake is van een systemisch en structureel falen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en een algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dd. 03/12/2019 geen gezondheidsproblemen te kennen (DVZ, vraag 32).

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Oostenrijkse instanties worden ten minste 5 werkdagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten (4)
(...)"

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende

noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“In casu is de Verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Bijgevolg is aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker sedert 23 december 2019 van zijn vrijheid werd beroofd en wordt vastgehouden in het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. Omwille van de vasthouding met het oog op zijn overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten, die op 8 januari 2020 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.2.3. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: oude richtlijn 2003/9/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het verbod van willekeur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland* § 75; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67;

EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 99-100; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, *C-411/10*).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar zij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering/Verenigd Koninkrijk*, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, *Crus Varas en anderen/Zweden*, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi/Italië*, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *MSS/Griekenland en België*, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirschi en anderen/Italië*, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen. De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.” Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een overdracht naar Oostenrijk geen schendingen inhoudt. Indien verwerende partij echter een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, was zij tot een ander besluit gekomen, namelijk dat bij een overdracht naar Oostenrijk, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde: “De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).”

De situatie waarin Verzoeker terecht dreigt te komen in Oostenrijk is onder meer als volgt:

1) Gebrekkige toegang tot rechtsbijstand en gebrekkige beroepsprocedure:

Asielzoekers in Oostenrijk hebben gedurende de asielprocedure geen toegang tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel wegens een gebrek aan rechtsbijstand. Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Austria, 16 April 2019", blz. 28-30: "During the regular procedure at the BFA, asylum seekers are offered free legal advice at the branch offices of the BFA. Asylum seekers have to travel to the BFA which may be difficult when their place of residence is far away from the office or in remote areas. (...) This offer of free legal advice does not meet the needs of asylum seekers, however. Verein Menschenrechte Österreich, which currently receives most of the funding for legal assistance in the first instance procedure, is not regarded as very helpful or committed to the protection of the rights of asylum seekers due to its cooperation with the Ministry of Interior. For instance, the call for AMIF proposals mentions that legal advice provision should be organised in cooperation with the authorities. Furthermore, these legal advisers have to provide information to asylum seekers on voluntary return assistance and send asylum seekers to voluntary return projects (which are organised by the same organisation) during the asylum procedure. The founder and Director Verein Menschenrechte Österreich has met criticism with the argument that challenging negative decisions has no prospect of success. In addition, the organisation takes a different approach from others, holding that not everyone seeking asylum is entitled to it. However, the task of a legal advisor and/or representative is to represent a client rather than judge in appeal proceedings" Samenvattend is de aangeboden juridische bijstand niet onafhankelijk, moeilijk toegankelijk voor asielzoekers toegewezen aan opvangcentra in afgelegen regio's, en wordt al te makkelijk beslist dat ze procedure van de asielzoeker toch geen enkele kans op slagen heeft. In het stadium van de beroepsprocedure wordt eveneens bijzonder ontoereikende juridische bijstand voorzien; de bijstand dient zelfs niet te worden geleverd door een jurist: "Legal advisers do not need to be lawyers or experienced in refugee and asylum law. 3 years of practical experience in aliens law matters is a sufficient qualification for persons with a University degree other than law, while 5 years of practical experience in aliens law matters suffice for persons without a University degree " (blz. 30 AIDA rapport). Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures en de ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures. Aangezien verzoeker geen inkomen heeft, is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg bij wegens een pertinente ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in deze procedure. Dat het AIDA-rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken. Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van verzoeker door de Oostenrijkse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

Er is bovendien een gebrek aan een beroepsorgaan met volle rechtsmacht. Tegen een negatieve beslissing opkomen in de asielprocedure is conform de Oostenrijkse wetgeving een beroepsprocedure voorzien bij de Federaal Administratieve Rechtbank (Bundesverwaltungsgericht). Deze rechtbank kan echter enkel nagaan of de bestreden beslissing Federale wetgeving schendt, en kan de correctheid van de beslissing zelf aldus niet nagaan. De voorziene beroepsprocedure is aldus geen effectief rechtsmiddel. Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, March 2015, blz. 26: "The BVwG has only limited competence of review, determined by the content of the appeal. In the view of the Federal Administrative Court and in relation to this link to the grounds and argumentation of the appeal that limits the subject of the appeal, it is necessary to accept an appeal with at least rudimentary grounds during the time limit, in order to handle the appeal at all. An appeal lacking any argumentation or ground is not to be accepted for a process of improvement and has to be rejected immediately. The BVwG has only limited competence of review, determined by the content of the appeal. In the view of the Federal Administrative Court and in relation to this link to the grounds and argumentation of the appeal that limits the subject of the appeal, it is necessary to accept an appeal with at least rudimentary grounds during the time limit in order to handle the appeal at all. An appeal lacking any argumentation or ground is not to be accepted for a process of improvement and has to be rejected immediately."

2) Structurele tekortkomingen in de asielprocedure en receptieomstandigheden:

In Oostenrijk is er een gebrek aan neutrale tolken tijdens de asielprocedure. Asielzoekers worden bij de interviews in hun asielprocedure immers bijgestaan door tolken waarvan de neutraliteit noch de professionaliteit niet altijd kan worden gegarandeerd. Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, 16 April 2019, blz. 24 (eigen onderlijning): "Interpreters are provided by the BFA. Interpreters are available for most languages of the countries of origin, but interviews may also be conducted in a language the asylum seeker is deemed to understand sufficiently. With regard to countries with higher numbers of asylum seekers this practice is still not satisfactory (e.g. Chechen refugees are often interviewed in Russian). Asylum seekers from African countries are often interviewed in English or French, languages they are supposed to understand. Asylum seekers are asked at the beginning of the interview if they understand the interpreter. There are no standards for the qualification

of interpreters in asylum procedures. Interpretation is often not done by accredited interpreters; usually persons with the requested language knowledge are contracted on a case-by-case basis »

Uit zowel het ECRE-rapport (European Council on Refugees and Exiles, Navigating the Maze: Structural Barriers to Accessing Protection in Austria, December 2015, available at: <https://www.refworld.org/docid/568fd4324.html>) als het laatste "AIDA-rapport zoals hierboven weergegeven, blijkt dat personen die een opvangstructuur hebben verlaten voor meer dan 3 dagen, uitgesloten worden van het recht op opvang: p. 72 AIDA-rapport: "Material reception conditions may be withdrawn where the asylum seeker: 233 [...] (b) Leaves the designated place for more than 3 days, as it is assumed that they are no longer in need of Basic Care; » Vrij vertaald : « Het recht op materiële opvang kan worden ingetrokken als de asielzoeker: [...] (b) Het toegewezen centrum verlaat voor meer dan 3 dagen omdat hij in voorkomend geval geacht wordt niet langer nood te hebben aan Basiszorg. » Uit de beide rapporten, blijkt verder dat er geen daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing tot uitsluiting, die vaak arbitrair is: Zie ECRE-rapport: « 5. Reduction and withdrawal of reception conditions Any formal decision to reduce or withdraw conditions can be appealed to an Administrative Court.¹⁶⁶ However, a reported problem is the fact that conditions are often reduced or withdrawn without a formal written decision, so there is no way of challenging the decision.¹⁶⁷ Another issue facing applicants is the fact that the grounds under which someone can have his or her conditions reduced or withdrawn are interpreted in a very broad manner with little oversight. For example, NGOs reported a case of an unaccompanied child having conditions withdrawn for smoking inside the centre, thereby breaking house rules.¹⁶⁸ Legal aid should be available to challenge a decision to withdraw care, but there have been reported cases whereby legal assistance has not been provided.¹⁶⁹ In accordance with EU law, decisions for reduction or withdrawal of material reception conditions shall be taken individually, objectively and impartially and reasons shall be given, taking into account the particular situation of the person concerned, as well as the principle of proportionality. If a decision is taken to reduce or withdraw conditions, states are still obliged to ensure access to health care and a dignified standard of living for all applicants. The reduction or withdrawal of conditions in Thalham and Bad Kreuzen In both Thalham and Bad Kreuzen, conditions can be reduced and withdrawn, mainly for breaking house rules and for leaving the centres for more than 48 hours. In Thalham, if people leave for more than 48 hours, conditions are withdrawn, however, if the person comes back within three days, conditions are reinstated. In Bad Kreuzen, if a person is gone for more than 48 hours he or she will lose his or her place[...] Given the extreme consequences of withdrawing reception conditions, the recast Reception Conditions Directive only allows for this in "exceptional and duly justified cases"; save from when the applicant has concealed financial resources. In line with the obligation to state the reasons for a decision under the recast Reception Conditions Directive and the general EU law principle on the right to good administration, it is essential that reasons are given as some of the various provisions which allow for the reduction or withdrawal of material reception conditions could be considered as arbitrary and open to abuse. » "Vrij vertaald: Beperking en intrekking van recht op opvang: Elke formele beslissing om de opvang te beperken of in te trekken kan worden aangevochten voor de administratieve rechtbank. Echter, er wordt aangegeven dat de opvang vaak wordt beperkt of ingetrokken zonder enige formele beslissing, zodat deze laatste ook niet kan aangevochten worden. Een ander probleem voor de asielzoekers is dat de gronden voor beperking of intrekking heel ruim worden geïnterpreteerd met nog weinig overzicht. Zo meldde een NGO dat een niet-begeleide minderjarige was uitgesloten van de opvang omdat hij had gerookt in het centrum en de huisregels had geschonden. Juridische bijstand zou moeten beschikbaar zijn om de beslissing aan te vechten maar er werden gevallen gemeld waarin deze niet werd verleend. Volgens de Europese wetgeving moeten beslissingen voor beperking of intrekking van de materiële opvang individueel, objectief en onpartijdig worden genomen en moeten de motieven rekening houden met de persoonlijke situatie van de asielzoeker en proportioneel zijn. Als een beslissing wordt genomen moet de toegang tot medische hulp en een menswaardige levensstandaard gehandhaafd worden voor alle betrokkenen. De beperking of intrekking van de opvang in Thalham en Bad Kreuzen : Zowel in Thalham en Bad Kreuzen wordt de opvang beperkt of afgeschaft voornamelijk wegens het schenden van het huisreglement of de afwezigheid uit het centrum voor meer dan 48 uren. Als er in Thalham mensen vertrokken voor meer dan 48 uur wordt het recht op opvang ingetrokken, tenzij ze terugkomen binnen 3 dagen. Als iemand langer dan 48 afwezig is in Bad Kreuzen verliest deze zijn plaats. Gezien de extreme gevolgen van het verlies van het recht op opvang vereist de Opvangrichtlijn dat dit enkel in "uitzonderlijke en gestaafde gevallen" zou gebeuren, tenzij in het geval dat de asielzoeker over voldoende middelen beschikt. Conform aan de motiveringsverplichting voorzien in de Opvangrichtlijn en het EG recht in het algemeen, moeten de redenen gegeven worden waarom het recht op opvang wordt beperkt of ingetrokken omdat de gronden voor intrekking/beperking arbitrair en vatbaar voor misbruik kunnen zijn." Zo ook AIDA, p.74 : « Procedural safeguards in case of withdrawal or reduction do not fully meet the requirements set out in Article 20 of the recast Reception Conditions Directive. In some federal provinces, reduction or withdrawal of reception conditions may be ordered without prior hearing of the asylum seeker and without written notification of the decision. In some federal provinces, the latter is only rendered upon request of the asylum seeker. It

has also happened that the reception conditions of all asylum seekers involved in a violent conflict in a reception facility were withdrawn without examination of the specific role of all individuals concerned in the conflict" Vrij vertaald: "De procedure waarborgen in geval van een beperking of intrekking van het recht op opvang voldoen niet aan art. 20 van de Opvangrichtlijn. In sommige federale provincies wordt beslist tot de beperking of intrekking van de opvang zonder de asielzoeker te horen en zonder kennisgeving van enige schriftelijke beslissing. In sommige federale provincies wordt deze laatste enkel verstrekt op verzoek van de asielzoeker. Het is ook al voorgekomen dat het recht op opvang werd ingetrokken voor een hele groep asielzoekers naar aanleiding van een gewelddadig conflict in een opvangcentrum, zonder dat de specifieke rol van elk individu werd onderzocht." Zelfs indien verzoeker niet zou worden uitgesloten van het recht op opvang, dan nog blijkt dat dit laatste niet gegarandeerd is in Oostenrijk Zie AIDA, p. 70: « Asylum seekers returned to Austria from other Member States may face obstacles to getting full Basic Care after arrival. Sometimes free places in the Federal province they are assigned to are not available. Therefore it happens that they stay in the transit zone of the airport (Sondertransit) voluntarily and wait for the renewal of their entitlement to Basic Care, although they stay in a closed centre in the meantime. » Vrij vertaald : « Asielzoekers die overgedragen worden aan Oostenrijk door een andere Europese lidstaat kunnen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot Basiszorg. Soms zijn de plaatsen in de federale provincie waaraan ze worden toegewezen niet beschikbaar. Als gevolg hiervan verkiezen zij in de transitzone of de luchthaven (Sondertransit) te blijven, ook indien zij op dat ogenblik in een gesloten centrum verblijven." Toegang tot medische verzorging : Indien verzoeker geen toegang heeft tot een opvangstructuur heeft dit ook onmiddellijk gevolgen voor zijn toegang tot medische hulpverlening : Zie AIDA, p. 85 : « Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance. Treatment or cures that are not covered by health insurance may be paid, upon request, by the federal provinces' departments for Basic Care or the Ministry of Interior. If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment.²⁷⁸ In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than 2 days, they will not receive medical assistance, because it is assumed that they have the opportunity to visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station" Vrij vertaald: "Elke asielzoeker die Basiszorg krijgt heeft een gezondheidsverzekering. Behandelingen die niet vallen onder deze verzekering kunnen op verzoek worden betaald door de federale provincies. Als Basiszorg wordt ingetrokken zijn de asielzoekers nog steeds gerechtigd op dringende medische hulp. In de praktijk is deze bepalingen niet altijd gemakkelijk toepasbaar. Als een asielzoeker zijn recht op Basiszorg heeft verloren door zijn gewelddadig gedrag of door zijn afwezigheid uit het centrum voor meer dan 2 dagen, zal hij geen medische hulp krijgen omdat ervan wordt uitgegaan dat hij een beroep kan doen op de medische verzorging in het centrum. Maar omdat deze asielzoekers niet langer geregistreerd zijn in het centrum zullen zij ook niet meer gerechtigd zijn op enige medische begeleiding daar. Zonder gezondheidverzekering of zonder toegang tot een medische afdeling." Inkomsten uit tewerkstelling: Verzoeker kan bij een terugkeer naar Oostenrijk niet zelf voorzien in volwaardig levensonderhoud omwille van de beperkingen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt zowel in feite (taal, diploma, werkervaring) als in rechte: Zie AIDA, p. 82: "In addition, a 2004 ordinance includes further restrictions for the access to the labour market for asylum seekers, by limiting employment to seasonal work either in tourism, agriculture or forestry.²⁶⁵ These seasonal jobs are limited by a yearly quota for each federal province and can only be issued for a maximum period of 6 months. A further problem for asylum seekers working as seasonal workers is the regulation in the Basic Care Acts of the state and the federal provinces that requires a contribution to Basic Care, if asylum seekers have an income. In practice, there is only an allowance of €110 left to asylum seekers in most of the federal provinces, while the rest of the money earned contributes to the cost of reception.²⁶⁶ If they have been receiving an income for more than 3 months, Basic Care support is no longer provided. If the asylum seeker asks for readmission into Basic Care after they have finished the employment, cash contributions to the provision of Basic Care are demanded. In fact, it is assumed by the authorities that only about €550 (1.5 times the basic provision amount) per month have been spent by the asylum seeker on subsistence and accommodation during the period of employment. Income exceeding this amount is deducted from the allowance received under Basic Care from that time onwards until repaid. This request of contribution causes many problems, as in reality the asylum seekers have spent the money earned and do not have sufficient means to survive the following months." Vrij vertaald: "Bovendien heeft een ordonnantie uit 2004 de toegang tot de arbeidsmarkt voor asielzoekers nog meer beperkt door deze te beperken tot seizoensarbeid hetzij in het toerisme, de landbouw of de bosbouw. Deze seizoensarbeid wordt beperkt tot jaarlijkse quota voor elke federale provincie en kan enkel worden verricht voor maximaal 6 maanden. Een verder probleem is dat de asielzoekers die werken als seizoensarbeiders onder de wetgeving inzake de Basiszorg zelf een bijdrage moeten leveren als zij een inkomen hebben. In de praktijk hebben de asielzoekers enkel een bedrag van 110 EUR terwijl de rest van hun loon opgaat aan de kosten voor huisvesting. Als ze een inkomen genieten voor meer dan 3 maanden,

zijn ze niet langer gerechtigd op enige tegemoetkoming door de Basiszorg. Als de asielzoeker vraagt om terug toegelaten te worden tot de Basiszorg na het verlies van zijn werk, moet hij bijdragen betalen in cash. In de praktijk gaat men ervan uit dat de asielzoekers slechts 550 EUR (1.5 x het bedrag voor basisvoorzieningen) per maand hebben betaald om te voorzien in hun levensonderhoud gedurende hun periode van tewerkstelling. Het inkomen dat zij daarboven hebben verdiend wordt afgetrokken van de tegemoetkomingen onder de Basiszorg, terwijl de asielzoekers in werkelijkheid het geld dat zij hebben verdiend hebben uitgegeven en dus niet voldoende middelen over hebben om de daaropvolgende maanden te overleven."

De bestreden beslissing luidt dat het Hof oordeelde dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannamelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU handvest. De Belgische overheid verwijst naar slechts één landrapport over Oostenrijk om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer geen onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan. Uit voormelde rapporten blijkt echter dat verzoeker bij zijn terugkeer dreigt verstoten te worden van opvang en medische verzorging. Evenmin is het economische klimaat in Oostenrijk van die aard dat hij zelf in een volwaardig levensonderhoud zou kunnen voorzien. De Belgische overheid laat voormelde problematiek onverlet in de bestreden beslissing. Deze laatste is bijgevolg behept door een onzorgvuldig onderzoek naar de eventuele gevolgen van een terugkeer naar Oostenrijk. Voormeld gebrek kan niet worden ongedaan gemaakt door in het kader van de onderhavige procedure alsnog te argumenteren waarop het recht op opvang/medische verzorging in het individuele geval van van verzoeker niettemin gegarandeerd zou zijn. Aldus zijn er ernstige middelen voorhanden om de bestreden beslissing onwettig te verklaren.

Verzoeker wenst verder te benadrukken dat in geval van een uitwijzing van een asielzoeker, het aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Oostenrijk zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing biedt geen enkele (individuele) garantie ten aanzien van Verzoeker. Bovendien moet er worden opgemerkt dat de Oostenrijkse autoriteiten initieel bezwaar hebben geuit tegen de overdracht van verzoeker naar Oostenrijk.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij bovendien afdoend en deugdelijk moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Oostenrijk. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing. Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Oostenrijk. Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

Nergens blijkt echter dat de minister is nagegaan wat de gevolgen precies zijn van de betrokken koerswijziging die in Oostenrijk bezig is, in casu in het bijzonder voor wie, zoals de verzoekende partij, in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Oostenrijk wordt overgedragen.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Oostenrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Uit het bovenstaande volgt tevens dat aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Oostenrijk wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen,

ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218). Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Oostenrijk en houdt andere informatie achter. Het vertrouwensbeginsel dat Oostenrijk gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM. Aldus is voormelde motivering niet afdoende. Zodat, de overdracht naar Oostenrijk in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat verwerende partij ten onrechte concludeert dat uit het door haar geciteerde rapport niet kan worden afgeleid dat sprake is van systemische en structurele tekortkomingen op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en van de onthaal - en opvangvoorzieningen in Oostenrijk.

De analyse van het in de bestreden beslissing geciteerde AIDA rapport en de analyse van het ECRE rapport dat de Belgische overheid om evidente redenen niet aanhaalt, leiden wel degelijk tot de conclusie dat er in Oostenrijk sprake is van structurele tekortkomingen in de asielpprocedure die ertoe leiden dat een overdracht aan Oostenrijk verzoeker zou blootstellen aan een ernstig risico van schending van zijn grondrechten vervat in het EVRM en het EU-Handvest.

Bovendien moet er rekening worden gehouden met de recent gewijzigde omstandigheden in Oostenrijk, waar sinds eind 2017 een coalitie van conservatieven en extreemrechts als regering zetelt. Deze regering heeft alvast aangekondigd het asielsysteem grondig te willen hervormen en verstrengen, en heeft via enkele recente voorstellen daad bij het woord gevoerd zoals tekortkomingen in de huidige Oostenrijkse asielpprocedure. Verzoekers om internationale bescherming ervaren immers aanzienlijke moeilijkheden om toegang te krijgen tot de Oostenrijkse asielpprocedure. Zo moeten zij na de indiening van hun verzoek vaak maandenlang wachten voor ze voor een eerste interview (Erstbefragung) uitgenodigd worden. Hoewel dit eerste interview in theorie door de politiediensten zou moeten worden uitgevoerd op het ogenblik dat de asielzoeker zijn verzoek tot internationale bescherming indient, blijkt uit de fact-finding mission van ECRE dat de politiediensten dit interview niet afnemen. Tot op het ogenblik van dat eerste interview beschikken asielzoekers niet over documenten die hun status van verzoeker om internationale bescherming bevestigen, en zolang hebben zij geen toegang tot de basisvoorzieningen (ECRE-rapport, p. 13). Oostenrijk schendt hiermee onder meer artikel 5 van Richtlijn 2013/32/EU. Het ECRE-rapport concludeert dat de vertragingen in de toegang tot de Oostenrijkse asielpprocedure, in combinatie met de priorisering van uitgaande Dublin-procedures, verzoekers om internationale bescherming in een "state of prolonged legal limbo" brengt, en dat "these deficiencies are liable to deprive refusees from real and effective enjoyment of the fundamental right to asylum as well as their rights under the recast Reception Conditions Directive" (ECRE-rapport, p. 26, eigen onderlijning). Eveneens problematisch is de systematische vrijheidsbeneming van asielzoekers die bij de politiediensten hun verzoek om internationale bescherming indienen. Zonder aanhoudingsbevel worden deze personen tot 48 uur van hun vrijheid beroofd. De wettelijke basis hiervoor, de Aliens Police Act, staat deze administratieve vrijheidsbeneming onder meer toe wanneer een terugkeerprocedure of deportatie verzekerd moeten worden en er een risico op onttrekking bestaat. Artikel 76(3) van de Aliens Police Act bevat een niet-limitatieve lijst van criteria om het risico op onttrekking te bepalen. Door de brede en ongelimiteerde reikwijdte van deze bepaling beschikken de autoriteiten over een ongeoorloofde discretionaire bevoegdheid om tot detentie over te gaan (ECRE-rapport, p. 14-15). Het is duidelijk dat deze systematische detentie van verzoekers om internationale bescherming een ernstige schending van hun persoonlijke vrijheid inhoudt, en daarom een schending van artikel 6 EU-Handvest is. Beide rapporten spreken ook van ernstige tekortkomingen op het vlak van juridische bijstand van verzoekers om internationale bescherming tijdens de asielpprocedure. Uit een recente survey van het Mixed Migration Platform¹ blijkt dat amper de helft van de verzoekers tijdens hun procedure toegang hebben gehad tot juridisch advies. Een van de meest genoemde redenen hiervoor is het gebrek aan informatie over het bestaan van en de toegang tot juridische dienstverlening. In eerste aanleg wordt juridisch advies geleverd

in zijkantoren van de asielinstanties zelf, die erg moeilijk bereikbaar zijn voor asielzoekers die zich in afgelegen centra bevinden. Nog frappanter is het dat de organisaties die de asielzoekers juridisch advies verlenen in feite gecontracteerd worden door de overheid en eveneens in samenwerking met de overheid werken. Als gevolg daarvan moeten de adviesverleners de asielzoekers o.a. verplicht informeren over projecten van vrijwillige terugkeer. Het AIDA-rapport stelt dat de organisaties die juridisch advies verlenen over het algemeen niet erg geëngageerd zijn in de bescherming van de rechten van asielzoekers. Asielzoekers worden tijdens hun interview(s) in eerste'aanleg'niet vergezeld door een raadsman. Na een negatieve beslissing kunnen verzoekers om internationale bescherming in principe beroep doen op juridisch advies en juridische bijstand door NGO's (op private advocaten kan dit slechts op eigen kosten). Ze hebben niet de keuze door welke NGO zij willen worden geadviseerd of bijgestaan. De adviesverleners in deze NGO's dienen geen advocaten te zijn. De vergoeding voor de juridische bijstand van asielzoekers is erg laag en vermindert bovendien wanneer een welbepaald aantal personen bijgestaan wordt, waardoor sommige NGO's adviesvragen afwijzen om onder dit aantal te blijven. Het is duidelijk dat al deze zaken een erg negatieve impact hebben op de toegang tot en de kwaliteit van de juridische bijstand. Oostenrijk schendt hierdoor onder meer de artikels 19,20 en 22 van Richtlijn 2013/32/EU. 2. Problemen met de huidige opvangvoorzieningen en -voorwaarden Om beroep te kunnen doen op de sociale voorzieningen in Oostenrijk, moeten verzoekers om internationale bescherming onder het Basic Care-systeem vallen. Het AIDA-rapport haalt meteen een eerste probleem aan met betrekking tot de toegang tot dit systeem, nl. het feit dat men hier pas toegang toe krijgt wanneer men officieel geregistreerd is als verzoeker om internationale bescherming. Dit is in Oostenrijk evenwel pas het geval wanneer het verzoek door de instanties officieel geregistreerd is (dit is niet op het moment van het verzoek zelf) en wanneer de asielinstanties vervolgens instructies hebben gegeven aan de public security officer over de te nemen stappen. Door deze beperking schendt Oostenrijk artikel 17(1) van richtlijn 2013/33/EU. Een andere beperking, die verzoekende partij rechtstreeks dreigt te treffen, is het feit dat verzoekers om internationale bescherming die in Oostenrijk aankomen met een visum uitgesloten worden van het Basic Care-systeem omwille van het feit dat zij bij het verkrijgen van hun visum aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen moesten voldoen. Deze beperking wordt strikt toegepast. Ook aan Oostenrijk overgedragen verzoekers om internationale bescherming ondervinden moeilijkheden om toegang te krijgen tot het Basic Care-systeem. Niet zelden dienen zij bij gebrek aan plaats in de transit-zone van het vliegveld te blijven, in een gesloten centrum, in afwachting tot hun toegang tot basic care. Naast een gebrek aan huisvesting en andere materiële ondersteuning impliceert de uitsluiting van de basic care dat verzoekende partij slechts beroep zou kunnen op spoedeisende medische zorgen en essentiële behandelingen (al is ook toegang tot die essentiële zorg in de praktijk erg moeilijk, zo stelt het AIDA-rapport vast. Er is bovendien een ernstig tekort aan gespecialiseerde hulp voor getraumatiseerde verzoekers om internationale bescherming en aan zorg en behandeling voor psychische problemen, waardoor asielzoekers in Oostenrijk maanden tot zelfs een jaar moet wachten om in aanmerking te komen voor psychotherapie. Dit is in strijd met de verplichting van artikel 19(2) van richtlijn 2013/33/EU. In het licht van de ernstige traumatische problemen ten gevolge van de gebeurtenissen in Afghanistan waarmee Verzoeker te kampen heeft en van de onbeschikbaarheid van de nodige behandeling in Oostenrijk, zou een overdracht aan Oostenrijk impliceren dat verzoeker verstoken blijft van de door zijn psycholoog noodzakelijk geachte behandeling, met ernstige gevolgen voor het psychisch en algemeen welzijn van verzoeker als gevolg.

Andere problemen waarmee verzoekers en verkrijgers van internationale bescherming in Oostenrijk te kampen hebben betreffen problemen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt en de mogelijkheden tot familiehereniging voor verzoekers van internationale bescherming. Hoewel asielzoekers in theorie toegang hebben tot de arbeidsmarkt vanaf drie maanden na de registratie van hun verzoek om internationale bescherming, is die toegang onderhevig aan ernstige beperkingen. Zo kunnen zij pas solliciteren voor een vacante betrekking voor zover deze vacature niet Oostenrijkse kandidaten of EU-migranten ingevuld wordt. Deze beperkingen staan op gespannen voet met artikel 15(2) richtlijn 2013/33/EU. Een wetswijziging in juni 2016 heeft de mogelijkheden en de voorwaarden tot familiehereniging aanzienlijk verstrengd. Zo moeten de verzoekers zelf instaan voor de kosten die gemaakt moeten worden om de familiebanden aan te tonen. Bovendien bestaan zeer strikte en korte termijnen om het verzoek tot familiehereniging in te dienen. Deze al te korte termijnen zijn onderhevig aan kritiek van NGO's en staan op gespannen voet met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 EU-Handvest.

Verdere verstrenging van de Oostenrijkse asielsysteem : in Oostenrijk is al een hele tijd een tendens merkbaar in de richting van een verstrenging van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming. Deze tendens uit zich in verschillende voorstellen tot wijziging (lees: verstrenging) van de asielwetgeving, wijzigingen die ernstige vragen doen rijzen naar hun conformiteit met de Europese richtlijnen en de fundamentele grondrechten. Zo plaatste ECRE vorig jaar ernstige vraagtekens bij een voorstel tot beperking van de bewegingsvrijheid van asielzoekers in Oostenrijk: "After passing the admissibility procedure, an asylum seeker may be ordered by the Federal

Agency for Immigration and Asylum (BFA) to reside in a specific place for reasons of public interest or public order, or for the rapid processing and effective monitoring of the asylum application. The proposal specifies that an individual's compliance with his or her obligations is to be a factor relevant to the assessment of the need for effective monitoring of the application. A similar requirement to reside in a special location is introduced for persons issued a return order, where there is either no period for voluntary departure or that period has expired. The proposal adds non-compliance with the aforementioned obligations to reside in a specific place as a ground for detention of asylum seekers. According to the bill, individuals who do not comply with the aforementioned obligations to reside in a specific place may be imposed a fine ranging from 100 to 1,000€. Repeated infringements of these obligations may lead to a higher fine of up to 5,000€ or imprisonment. The proposal has been sharply criticised by civil society for exceeding the scope of permissible restrictions on movement, as well as detention powers, in the Reception Conditions Directive. UNHCR X - Pagina 11 also highlights that these measures do not respect the right to free movement as guaranteed by the 1951 Refugee Convention." Verder moet rekening worden gehouden met de op til zijnde hervormingen van het Oostenrijkse asielsysteem. Immers, zoals gezegd heeft Oostenrijk sinds december 2017 een coalitie van conservatieven en extreemrechts als regering. De partijen in kwestie hebben tijdens de verkiezingscampagne sterk ingezet op de strenge aanpak van migratie en de inperking van de rechten van asielzoekers. De regering heeft meteen na haar aantreden de daad bij het woord gevoerd en heeft al verschillende onrustwekkende voorstellen en aankondigingen van verstrenging van het asielbeleid gedaan. Verschillende van deze voorstellen houden een ernstig risico in op een schending van de fundamentele rechten van asielzoekers. In een zeer recent voorstel van de regering, dat momenteel voorligt bij het Oostenrijkse parlement, wordt het onder meer mogelijk gemaakt om liquide middelen - tot €840 - van verzoekers om internationale bescherming in beslag te nemen. Daarnaast zou het mogelijk worden om telefoons en andere toestellen af te nemen, teneinde hun identiteit te achterhalen en hun route en verblijfplaatsen na te gaan. Ook aanwijzingen op de toestellen die erop wijzen dat de persoon in kwestie betrokken zou zijn geweest bij een misdrijf, dienen overgemaakt te worden aan de Oostenrijkse autoriteiten. Dergelijke maatregelen vormen een ernstige inbreuk op de privacy van de betrokken personen, gewaarborgd door artikel 7 EU-Handvest. Het voorstel beperkt ook het beroepsgeheim van artsen die verzoekers om internationale bescherming behandelen. Ziekenhuizen moeten de autoriteiten ook verwittigen wanneer asielzoekers ontslaan worden, met oog op een "more effective preparation and implementation of deportations zo verklaart een woordvoerder van de regering. Het is duidelijk dat de nieuwe rechts-radical Oostenrijkse regering in de nabije toekomst een zeer harde aanpak van migratie nastreeft en al actief stappen heeft ondernomen om haar anti-migratiediscours in praktijk om te zetten. Hierbij schuwt ze de inperking en schending van fundamentele rechten van asielzoekers niet. Er werd al vanuit verschillende hoeken kritiek geuit op de nieuwe plannen van de Oostenrijkse regering. Zo waarschuwde de voorzitter van het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof de Oostenrijkse regering voor schendingen van de grondwettelijke rechten van asielzoekers door de nieuwe maatregelen inzake de inbeslagname van geld en telefoons. Ook Amnesty International waarschuwde voor de negatieve gevolgen van de voorstellen, die voor nog meer onzekerheid zorgen en nog meer wantrouwen ten opzichte van asielzoekers zouden veroorzaken bij de Oostenrijkse bevolking. Het maakt de integratie van verzoekers en verkrijgers van internationale bescherming nog moeilijker, in een land waar de vooroordelen ten opzichte van migranten al groot zijn. "Displaced people are being lumped together by this government... as cheats or as a security risk. This is not only wrong, it is also dangerous for our peaceful cohabitation ».

Uit de geciteerde rapporten blijkt dat in Oostenrijk ernstige gebreken bestaan op een aantal essentiële punten van het asielsysteem, met name de toegang tot de asielprocedure, de toegang tot materiële ondersteuning, de toegang tot gespecialiseerde medische gezondheidszorg, de toegang tot de arbeidsmarkt, de beperkingen op de mogelijkheden tot familiehereniging. De regering belooft geen verbetering van deze gebreken. Integendeel: te verwachten valt dat verzoekers om internationale bescherming het in Oostenrijk zeer moeilijk zullen krijgen en verschillende fundamentele rechten in het gedrang zullen zien komen, zoals: het recht op bescherming van het privé- en familieleven (art. 7 EU-Handvest); het recht om te werken (art. 15 EU-Handvest); het asielrecht (art. 18 EU-Handvest); het recht op bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering (art. 19 EU-Handvest). Op basis van bovenstaande analyse van de rapporten waarvan de bestreden beslissing slechts één analyseerde en daarbij een verkeerde lezing ervan nahield, alsook van bijkomende informatie uit andere objectieve en recente bronnen, meent verzoeker dat verwerende partij zich bezondigt aan een manifeste beoordelingsfout wat betreft de situatie van asielzoekers in Oostenrijk en dat ze haar beslissing grondiger had moeten motiveren.

Volgens verzoekende partij kon tegenpartij zich niet vergenoegen met een vaststelling dat uit het ter motivering van de bestreden beslissing geciteerde betrouwbaar en professioneel rapport wel degelijk ernstige tekortkomingen blijken en dat deze "general deficiencies" aankaart, om de kritiek die dit rapporten uit vervolgens zonder enige motivatie naast zich neer te leggen en te concluderen dat dat deze bron niet noopt tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en

opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Wanneer verwerende partij bronnen aanhaalt die ernstige kritiek uiten op het Oostenrijkse asielsysteem en ze vervolgens besluit deze bronnen niet te volgen, dan moet ze duidelijk motiveren en beargumenteren waarom ze deze conclusie trekt. De bestreden beslissing bevat geen dergelijke motivatie. Nochtans tonen de verslagen aan dat meerdere bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU en 2013/32/EU geschonden worden door de Oostenrijkse autoriteiten ten aanzien van asielzoekers. Bovendien riskeert verzoeker in Oostenrijk in een zeer precarie situatie te belanden, omwille van het feit dat hij zijn getraumatiseerde toestand die een behandeling noodzaakt die in Oostenrijk niet voorhanden is, en dat hij bovendien een grote kans loopt om buiten het Oostenrijkse opvangsysteem te belanden. Verzoeker riskeert dus in zijn fragiele psychologische toestand zonder enige behandeling en zonder enige materiële ondersteuning te blijven in Oostenrijk. Een overdracht aan Oostenrijk zou in het geval van verzoeker dan ook een ernstig risico inhouden voor een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest. Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat er geen risico bestaat dat verzoeker, in geval van overdracht aan Oostenrijk, blootgesteld zal worden aan schendingen van zijn grondrechten en zich niet in vernederende levensomstandigheden zal bevinden. Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij dit niet heeft gedaan. Verwerende partij had dan ook een zorgvuldig(er) onderzoek moeten voeren naar het risico op een mensonterende of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een overdracht naar Oostenrijk. Verwerende partij liet na dit te doen, waardoor moet worden besloten tot een schending van haar motiveringsplicht zoals vastgelegd in artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de verschillende grondrechten van verzoeker zoals gewaarborgd door het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Oostenrijk een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Oostenrijk te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Oostenrijk verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

2.3.2.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van de oude richtlijn 2003/9/EG aangezien deze bepaling met ingang van 21 juli 2015 werd ingetrokken (zie artikel 32 van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming).

2.3.2.3. Verzoeker werkt in zijn middel de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, dat onder andere het recht om gehoord te worden omvat, niet verder uit. In elk geval blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 3 december 2019 met de bijstand van een tolk Pashtou werd gehoord en dat hij zijn standpunt met betrekking tot een eventuele overdracht aan Oostenrijk kenbaar kon maken, waardoor verzoeker geen schending van het recht om gehoord te worden aannemelijk maakt.

2.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.3.2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 18.1, d) van de Dublin III-Verordening en artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Deze bepalingen schrijven voor dat *“de verantwoordelijke lidstaat (verplicht is) een onderdaan van een derde land of een staatloze (...) die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”*, waarna *“de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk (weigert) en (hem) gelast (...) zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”*.

In zijn middel betwist verzoeker nergens de vaststelling van de gemachtigde van de minister dat hij op 7 augustus 2019 internationale bescherming heeft aangevraagd in Oostenrijk. Verzoeker betwist evenmin de overweging dat geen bewijs werd geleverd van een daadwerkelijke relatie van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn in België verblijvende broer waardoor dit geen bezwaar vormt voor een overdracht naar Oostenrijk. Aangezien de Oostenrijkse instanties hebben ingestemd met het terugnameverzoek op grond van artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening, was de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht om toepassing te maken van de hierboven vermelde bepalingen en verzoeker het verblijf te weigeren en te bevelen het grondgebied te verlaten, tenzij redenen die verband houden met de vrijwaring van fundamentele rechten zich hiertegen zouden verzetten.

2.3.2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, §96). Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

2.3.2.9. Verzoeker is in zijn middel van oordeel dat zijn overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, waarbij hij meermaals verwijst naar de situatie van de kosteloze juridische bijstand en de gebrekkige beroepsprocedure in asielzaken in Oostenrijk, vervolgens naar problemen inzake opvang en tenslotte naar moeilijkheden inzake toegang tot de arbeidsmarkt, gezinshereniging en (psychische) gezondheidszorg. Verzoeker haalt hierbij het zogeheten AIDA-rapport (AIDA Country Report Austria, 2018 update, 16 april 2019, opgemaakt door Anny Knapp, Asylkoordination Österreich, edited by ECRE) aan, dat ook door de verwerende partij wordt geciteerd in de bestreden beslissing en dat aan het administratief dossier werd toegevoegd.

2.3.2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview op 3 december 2019 zijn gezondheidstoestand als “goed” omschreef (AD, Verklaring DVZ, 3 december 2019, Aanvullende informatie). Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij bezwaar had tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat “*mensen ((i)n Oostenrijk) niet erkend (worden)*” (*Ibid.*), maar hij haalde geen concrete elementen aan die verband houden met een eventuele onmenselijke of vernederende behandeling in Oostenrijk die ertoe zouden leiden dat hij niet aan de Oostenrijkse autoriteiten zou kunnen worden overgedragen. Verzoeker gaat er dus blijkbaar vanuit dat het doorlopen van een asielprocedure in Oostenrijk geen aanleiding zal geven tot internationale bescherming, terwijl dit volgens hem in België wel het geval zou zijn, waarna hij “*zijn moeder en broers en zussen ook naar hier (zal) laten komen*” (*Ibid.*).

2.3.2.11. Het AIDA-rapport, dat in het administratief dossier werd opgenomen, vermeldt een specifieke paragraaf die handelt over de situatie van Dublin-terugkeerders. Hierin wordt het volgende gesteld:

“Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA or the BVwG. If a final decision has already been taken on the asylum application upon return to Austria, the new asylum application will be processed as a subsequent asylum application.

So far the BFA has not been requested to provide guarantees to other Member States prior to transfers.”

Hieruit blijkt dat Dublin-terugkeerders geen hinderpalen tegenkomen indien zij binnen de twee jaar na hun vertrek uit Oostenrijk overgedragen worden. Blijkbaar werden er tot nog toe aan de Oostenrijkse instanties voorafgaandelijk nooit (bijkomende) garanties gevraagd in het kader van een overdracht.

De Raad merkt op dat uit de landeninformatie niet duidelijk blijkt dat een Dublin-overdracht naar Oostenrijk automatisch aanleiding zou geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.12. In een afzonderlijk middelonderdeel betreffende *“gebrekkige toegang tot rechtsbijstand en gebrekkige beroepsprocedure”* leidt verzoeker uit een passage uit het AIDA-rapport af dat het verzoek om internationale bescherming dat door hem werd ingediend, in Oostenrijk niet zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht.

Uit de bewuste passage uit het AIDA-rapport betreffende de juridische bijstand in asielzaken, in eerste aanleg én in de beroepsprocedure (AIDA-rapport, pp. 28-30), blijkt dat er kosteloze juridische bijstand is voorzien in eerste aanleg, die evenwel soms moeilijk toegankelijk is voor asielzoekers die ver van het kantoor wonen waar deze rechtshulp wordt verstrekt. Daarnaast wordt kritiek geuit op deze bijstand omdat deze wordt gefinancierd door AMIF, die ook informatie over vrijwillige terugkeer verplicht stelt, waardoor de onafhankelijkheid van de rechtshulpverlening in vraag wordt gesteld. In het kader van de beroepsprocedure is de kosteloze juridische bijstand wel voorzien en NGO's stelden in de loop van 2017 een kwaliteitsverbetering vast.

Vervolgens bespreekt verzoeker de procedure voor het *Bundesverwaltungsgericht (BVwG)* en stelt dat dit geen effectief rechtsmiddel zou uitmaken omdat de correctheid van de beslissing niet zou kunnen worden nagegaan. De Raad leest evenwel in het AIDA-rapport dat de beroepsprocedure aanleiding kan geven tot de verlening of de weigering van de status of tot een terugwijzing naar het *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (BFA)* voor heronderzoek (AIDA-rapport, p. 27). Tevens blijkt dat 42% van de beslissingen van het BFA worden vernietigd of hervormd, hetgeen toch een aanwijzing vormt dat de beroepsprocedure een zekere rechtsbescherming lijkt te bieden.

2.3.2.13. De Raad merkt echter op dat de kritische bedenkingen bij de kosteloze juridische bijstand in Oostenrijk en de beroepsprocedure in asielzaken er niet toe leiden dat verzoeker zal worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.14. In een tweede afzonderlijk middelonderdeel over *“structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de receptieomstandigheden”* gaat verzoeker in op problemen met tolken ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud die in het AIDA-rapport worden besproken. Het gegeven dat bepaalde asielzoekers niet steeds bijgestaan worden door beëdigde tolken of gehoord worden in een taal die zij geacht worden voldoende te begrijpen (AIDA-rapport, p. 23), betekent niet dat de asielprocedure in haar geheel als gebrekkig kan worden gekwalificeerd.

Verzoeker citeert een passage uit het AIDA-rapport waaruit blijkt dat asielzoekers die door andere EU-lidstaten worden overgedragen hinderpalen kunnen ondervinden bij de toegang tot de basiszorg waardoor zij soms verkiezen om in de transitzone van de luchthaven te verblijven totdat zij weer toegang krijgen tot deze basiszorg (AIDA-rapport, p. 70). Met betrekking tot de beëindiging van de opvang citeert verzoeker de wettelijke bepalingen die werden opgenomen in het AIDA-rapport (AIDA-rapport, p. 72-73) en stelt hij dat de procedurele waarborgen in geval van beperking of beëindiging van de opvang niet steeds voldoen aan de vereisten van artikel 20 van de richtlijn 2013/33/EU. De Raad leest evenwel in het AIDA-rapport dat er geen gevallen zijn waarbij de toegang tot de opvang moet worden ontzegd wegens plaatsgebrek en dat de omstandigheden in de opvangfaciliteiten stelselmatig verbeterden door toedoen van het dalende aantal personen dat in de centra verblijft (AIDA-rapport, p. 79), waardoor niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker bij een overdracht aan Oostenrijk in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Verzoeker betoogt op basis van de informatie uit het AIDA-rapport dat de toegang tot de arbeidsmarkt beperkt is tot bepaalde sectoren (AIDA-rapport, p. 82) en beweert dat hij om die reden niet kan voorzien in een volwaardig levensonderhoud.

De Raad merkt op dat uit de beschikbare landenrapportage niet kan worden geconcludeerd dat de beperkingen en obstakels met betrekking tot bepaalde sociale rechten (opvang, tewerkstelling, rechtshulp) in Oostenrijk van die aard zijn dat zij gelijkgesteld kunnen worden met een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.15. Met betrekking tot de toegang tot de medische hulpverlening, dient te worden aangestipt dat verzoeker zelf verklaarde in goede gezondheid te verkeren zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij zal worden benadeeld indien hij enkel in aanmerking zou komen voor dringende en elementaire medische hulp (AIDA-rapport, p. 85). In zijn middel gaat verzoeker in op wachttijden voor psychotherapie en beweert dat hij psychologische behandeling nodig heeft, maar er ligt geen enkel getuigschrift voor waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker nood zou hebben aan psychotherapie.

2.3.2.16. Verzoeker haalt voorts een aantal voorbeelden aan uit een ECRE-rapport van 2015 (ECRE, *Navigating the maze: structural barriers to accessing protection in Austria*) waarbij asielzoekers na wangedrag of afwezigheid gedurende een bepaalde periode werden uitgesloten van de opvangfaciliteiten. Verzoeker toont evenwel niet aan dat deze gevallen *anno* 2020 nog actueel zouden zijn.

2.3.2.17. In zoverre verzoeker zich beklaagt over het feit dat de Belgische overheid slechts naar één landenrapport verwijst, merkt de Raad op dat verzoeker geen andere actuele landeninformatie aanbrengt die een ander licht zou werpen op de situatie voor Dublin-terugkeerders in Oostenrijk.

2.3.2.18. Waar verzoeker verwijst naar het politieke klimaat in Oostenrijk sedert eind 2017, waar conservatieve strekkingen deel uitmaken van de regering waarbij voorstellen worden aangekondigd om het asielsysteem te verstrengen, merkt de Raad op dat dit onvoldoende concreet is om te besluiten dat een overdracht van verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker koppelt dit aan bepaalde problemen die aangekaart werden in het hogervormeld ECRE-rapport van 2015, toen Oostenrijk geconfronteerd werd met een grote instroom aan asielzoekers, dat bezwaarlijk actueel kan worden genoemd.

2.3.2.19. De Raad treedt de gemachtigde van de minister bij waar deze op basis van het AIDA-rapport beaamt *“dat het (...) rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, maar niet leidt tot het besluit dat in Oostenrijk sprake is van een systemisch en structureel falen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en een algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”*

2.3.2.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 4 en 41 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het verbod van willekeur;

Het aangevoerde enig middel is, voor zover ontvankelijk, *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard

en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bezorgt aan Verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel, omwille van de volgende redenen :

(i) ernstige vrees voor het leven bij terugkeer naar thuisland;

(ii) mogelijke schending van het non-refoulement principe in geval van overdracht aan Oostenrijk;

(iii) schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in geval van overdracht aan Oostenrijk;

(iv) ernstig psychologisch en traumatisch leed;

(v) Er werd onvoldoende onderzoek gevoerd met betrekking tot de overname door Oostenrijk omtrent de mensenrechtensituatie, procedurele hindernissen en de materiële hulp in Oostenrijk, inzake de situatie en opvang van asielzoekers in Oostenrijk. Bovendien werd er geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van asielzoekers uit Afghanistan in Oostenrijk. Bijgevolg maakt dit een nadeel uit waarvan ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat het nadeel ernstig en moeilijk te herstellen is.

(vi) Een leven te moeten leiden op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van zijn situatie, waarbij het dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van zijn meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaappleats vinden, wat zou uitmonden in een hopeloze situatie.

(vii) Er werd ten onrechte besloten door de bestreden beslissing dat Verzoeker niet afhankelijk zou zijn van zijn broer die in België verblijft op basis van een subsidiaire beschermingsstatus. Er werd dan ook geen rekening gehouden met dit element waardoor de sociale integratie voor Verzoeker aanzienlijk wordt bemoeilijkt alsook het uitoefenen van de enige familiale band die hem nog rest. Dit vormt dan ook een moeilijk te herstellen nadeel voor verzoeker.”

2.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker stelt dat hij bij overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten een risico zou lopen op *“refoulement par ricochet”* naar zijn land van herkomst. De Raad acht dit nadeel onvoldoende bewezen aangezien blijkt dat verzoeker probleemloos toegang zal krijgen tot de asielprocedure in Oostenrijk.

2.4.2.4. Met betrekking tot die asielprocedure in Oostenrijk werd bij de bespreking van het middel reeds geoordeeld dat bepaalde tekortkomingen in het kader van deze procedure niet wijzen op systeemfouten, waardoor een overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten niet automatisch een schending oplevert van artikel 3 van het EVRM en/of van artikel 4 van het Handvest. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden opgemaakt dat asielzoekers in Oostenrijk *de facto* “een leven (...) moeten leiden op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van zijn situatie, waarbij het dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van zijn meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaappleats vinden, wat zou uitmonden in een hopeloze situatie”, zoals verzoeker in zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel omschrijft. Verzoeker maakt ook nog gewag van psychologisch leed, maar er werd geen enkel (medisch)-psychologisch attest aangereikt dat eventuele psychische schade onderbouwt. Er is in casu geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

2.4.2.5. Verzoeker meent bij de bespreking van zijn nadeel dat onterecht zou zijn geoordeeld dat hij niet afhankelijk zou zijn van zijn broer die in België verblijft. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat op dit aspect uitvoerig werd ingegaan en dat hieromtrent het volgende werd gesteld: *“Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broer reeds in België woonachtig is en subsidiaire bescherming kreeg. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Hierbij willen we nogmaals vermelden dat de betrokkene door een leeftijdsonderzoek minderjarig werd bevonden en dat de broer ook reeds meerderjarig is.*

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor d.d. 03/12/2019 geen gewag maakte van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn in België verblijvende broer gebaseerd op werkgelegenheid, administratieve bijstand, financiële en sociale steun en integratie. Verder stelde betrokkene ook reeds contact te hebben gehad met zijn in België verblijvende broer. We benadrukken desbetreffend dat artikel 16(1) van Verordening 604/2013 duidelijk spreekt over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie op basis van “een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”. De door betrokkene aangehaalde redenen van afhankelijkheid vallen dan ook niet onder de toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Daarnaast merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van zijn broer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet

voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.”

Verzoeker toont thans niet door middel van concrete elementen aan dat hij wel degelijk afhankelijk zou zijn van zijn in België verblijvende broer.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waardoor de vordering moet worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN